

‘Zijde.’

De stof van de onderrok gleed tussen mijn vingers door, koel en glad als de huid van een zeemeermin. Het lamplicht gaf de zijde een zachte glans. De warmte in de kleine kamer maakte een vrouwelijke geur los: geparfumeerde zeep en een vaag, zurig lichaamsluchtje. Ik tilde voorzichtig de strook van geplooid taffet op en zag een dunne rand straatvuil aan de zoom.

‘Geen klasse, stoefhoer,’ mompelde ik zacht, zodat het niet gehoord zou worden. ‘Wel mooie knoopjes,’ liet ik er hardop op volgen en maakte het bovenste los: een rozetje van roze zijde.

‘Ho!’ Een rode vrouwenhand tikte me op mijn vingers. ‘Voorzichtig daarmee.’

Ik keek betrap op, recht in het gezicht van kadet Nell, een heilsoldate die volgens mij onderrokken van kamelenhaar droeg.

‘Ik bèn voorzichtig.’

Ik legde de onderrok terug in de mand waarin hij was binnengebracht.

‘Daar is een hoge prijs voor betaald,’ zei kadet Nell hoofdschuddend, ‘in geld en zonde. En dat voor een floddertje dat je niet eens warm houdt in de winter. Wij proberen onze meisjes iets degelikers te verkopen. Maar goed, ik vrees dat we er wel een koopster voor zullen vinden.’

Sinds we er door Gloria uitgeschopt waren, bracht ik vreugde in de wereld door in de winkel van het Heilsleger te werken. Tenminste, dat was Pa’s kijk op de zaak.

‘Dat zijn niet de ogen van iemand die Gered is,’ had kadet Nell al op mijn eerste werkdag opgemerkt. Ik moest haar gelijk geven. Zelden zou een Leger-des-Heilsvrijwilliger met zulke onchristelijke gedachten kleding hebben gesorteerd.

Tussen de onderrokken, afgedragen schortjurken, vergeelde korsetten en gestopte kousen dacht ik aan Vincent. Ik zag hem voor de rechtbank, in tranen aan de voeten van zijn broer Stuart of op de boot naar een ver land waar niemand zijn besmeurde naam kende. Ik stelde me hem zelfs voor in de gevangenis. Maar de gedachte aan wraak was allang niet meer zo bevredigend als hij de eerste dagen was geweest.

Want hoe moest ik me wreken?

Hoe kon ik hem evenveel pijn doen als hij mij had gedaan?

Vincent had me alles afgenomen door één simpel ‘Verdwij. Verdwij uit mijn huis.’. Ik had niet eens een huis om hem uit weg te sturen.

Mijn enige wapen was het feit dat hij ooit van me gehouden had.

Ik hield een lange onderbroek tegen het licht om te kijken of er slijtplekken in zaten.

De vuile was niet buiten hangen, dat was het devies van nette heren als Vincent. Daar zou ik gebruik van moeten maken, net als Bob die zulke mannen dubbel liet betalen: voor zijn lichaam en voor zijn stilzwijgen. Maar in de mufte, naar kamfer stinkende winkel viel het niet mee om een plan te bedenken.

‘Kan ik de middag vrij krijgen?’ vroeg ik aan kadet Nell.

‘Vrij? We gaan vanmiddag de luiermannen inpakken voor de behoeftige jonge moeders uit de buurt.’

Ik keek haar smekend aan.

‘... maar misschien is dat meer vrouwenwerk. Waarvoor wil je vrij hebben?’

‘Ik wil mijn moeder bezoeken,’ loog ik.

Kadet Nell besloot me op mijn woord te geloven. God zij geloofd voor heilsoldates met vertrouwen in de mensheid!

Ik pakte mijn jas en rende naar buiten, even gretig als ik vroeger aan Victor Procopius’ Herenmodepaleis ontsnapte. Net als in die tijd, zocht ik in mijn zakken naar een sigaret, maar ik had hem nog niet opgestoken toen ik bedacht dat ik eigenlijk iets anders wilde: de wind in mijn haren, dat was lang geleden. Op de fiets zou ik vast beter kunnen nadenken.

De fiets die Vincent me voor kerst had gegeven, was op het achterplaatsje van *The King’s Arms* blijven staan. Ik haalde hem er stiekem weg, omdat ik geen zin had Gloria tegen het lijf te lopen. Uit de keuken klonken de stemmen van Flo en Mickey die ruzieden over wiens beurt het was de asemmer aan de weg te zetten. Het dagelijks leven in *The King’s Arms* ging ook zonder Adrian Mayfield door. Ik haalde mijn schouders op om aan mezelf te bewijzen dat het me niks schelen kon.

De wind blies me geen nieuwe ideeën in mijn hoofd. Staand op de trappers stampte ik *Commercial Street* op en neer, maar het hielp niet. Mijn hoofd bleef leeg.

Er zat niets anders op. Ik had een paardenmiddel nodig.

Ik moest Vincent zien.

Achter een plataan schuin tegenover zijn huis wachtte ik tot Vincent naar buiten kwam. Ik had hier vaker gestaan, in angstige verwachting, hopen op een teken: hij is thuis, hij verbergt zich niet voor me, hij houdt van me. Vandaag had ik me er verstoep om hem te bespioneren. Ik zou hem volgen, schaduwen, en zijn zwakke plek ontdekken. En als ik die gevonden had, zou ik weten hoe ik wraak moest nemen.

Vincent liet me niet lang wachten. Om klokslag half drie kwam hij naar buiten om een van die fietstochten te gaan maken die volgens dokter Birch zo heilzaam waren voor lichaam en geest.

Ik was niet voorbereid op de schok hem weer te zien. Vincent, met al die dingen die ik zo goed van hem kende en waar ik ooit van gehouden had. Die verlegen, bijna schuwe blik van hem die iedereen deed denken dat hij zachtaardig was, de licht onhandige manier waarop hij zijn been over zijn fietszadel zwaaide, de lange krullen –hij had ze nog niet afgeknipt- die onder zijn hoed vandaan piepten, de kniebroek van tweed die hij altijd op zijn fietstochtjes droeg. Het was vreemd om dat alles met andere ogen te zien. Jaloerse, groene ogen.

Ik was alles kwijt, maar hij had niets verloren dat onvervangbaar was. Zijn kleine, comfortabele leventje was hetzelfde gebleven.

Vincent reed langs me heen zonder me te zien. Ik wachtte tot hij om de hoek was verdwenen en rende toen naar mijn fiets. Ik volgde hem op veilige afstand. De drukke straten van Chelsea en Paddington maakten het me gemakkelijk. Ik kon me verstoppen achter rijtuigen, omnibussen of ezelwagentjes, hoog opgeladen met sinasappels of bloemkolen. Pas toen we in de rustiger buitenwijken kwamen, werd het lastiger.

Ik moest haastig een zijweg inslaan toen Vincent in Hampstead plotseling voor een hotel stopte en de naar buiten gekomen ober om een glas bronwater vroeg. Ik wachtte ongeduldig terwijl hij het leegdronk en las ondertussen de naam op de hotelgevel: *The Vale of Health*.

Typisch! Birch had Vincent waarschijnlijk wijsgemaakt dat bronwater zijn zondige bloed kon zuiveren. Van mij mocht hij erin stikken.

Daarna ging het weer verder, Gods vrije natuur in. Als Vincent en ik nog samen waren geweest, had ik ervan kunnen genieten. De heide rond Hampstead was zo romantisch als een schilderij. Je verwachtte er herderinnetjes bij de bosvennetjes en struikrovers die bovenop de heuvels op de uitkijk stonden. Vincent stopte een paar keer om een vlugge tekening te maken in het schetsboekje dat hij altijd bij zich droeg, maar daarna reed hij weer door. Anders dan de dagjesmensen, de kinderen op de ezeltjes en de clubjes lawaaijige fietsers op de heide, leek hij een doel te hebben.

Hij sloeg een laan met hoge beuken in en stapte daar af om zijn haar te fatsoeneren en zijn gezicht te betten met wat eau de cologne.

Hij heeft met iemand afgesproken! dacht ik verbaasd.

Ik zag hem een spat modder van zijn schoenen vegen en wist: het is een vrouw.

Op de laatste avond dat we samen waren geweest, had Vincent me verteld over de dochter van kennissen, die een landhuis op de heide hadden. 'Een echte jongedame', die Frans sprak alsof het haar moedertaal was.

Zou hij me daarvoor ingeruild hebben –zo snel al?– voor een 'echte jongedame'?

Tussen de bladeren boven mijn hoofd begon een paartje tortelduiven te koeren.

'Snavel houden!' siste ik omhoog. 'Het is niet waar. Hij wil geen vrouw, hij wil mij!'

En jij wilt hem, vulde een klein stemmetje achter in mijn hoofd me aan. Ik luisterde er niet naar en stapte weer op mijn fiets.